

Izvorul nepereche

Blacks

Mi-atât de dor să prind a ta făptură
de ochii mei bogați în amintiri,
Dar viața mi te-a luat din bățatură
și mi-a lăsat o noapte de sclipiri.

Ca un blestem girat de cruda soartă
îmi ostoiesc prin poze al meu chin,
Dar cum să-ți spun că te doresc consoartă
când n-am prilej în brațe să te țin?

De buze le apropii câteodată,
printr-un sărut să-ți spună că doresc
să te revăd, minune antamată
acelui vis pe care îl trăiesc.

Dar cum s-auzi un fluviu de iubire
născut dintr-un izvor ce a țâșnit
c-un unic scop și-o unică simțire
să-ți spuna "Te iubesc!", la infinit?

Și-a asumat întreaga provocare
să curgă-n sus, către al tău ținut
sfidând natura cu a sa urcare
prin orice strop și prin al lui tumult.

Departe ești, pe culmi tot mai semețe,
urmându-ți zborul și al tău destin,
dar voi urca spre tine cu-o larghețe
iubirea mea, cu drag, să ți-o închin.

Iar munți de-or fi în cale către tine
îi voi răzbi croind un defileu
Ca mai apoi, în ape cristaline,
să poți privi la ceea ce sunt eu.

De unde ești, acolo-n infinituri,
a inimii chemare de-i urma,
mă vei vedea că nu mai cred în rituri,
că legile științei le-oi schimba.

Voi scrie noua forță în tratate
a tot ce simt și încă nu am spus
Drept calimara cu angelitate

Ființa ta îmi fi-va de ajuns.

Și voi urca fierbând în noua stare
pe aburi de speranță voi porni.
Al meu urcuș, avid de-a ta splendoare,
Noi pagini de știință va urni.

Va renega a fizicii știință
Și-un adevăr va prinde rădăcini:
Căci două inimi prinse în dorință
pot reloca chiar lumea din ocini.

Și voi ajunge, colo, lângă tine
să împlinesc ideea de cămin,
să îți ofer ce simt că-ți aparține:
Acel izvor urcând spre-al tău destin.